

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po postu za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 16. listopada 1894.

List 46.

Slovesna tridnevica

na čast

„prikazanja brezmadežne Device Marije od sv. Svetinje“, ali: M. D. Svetinjske, ktera se navadno imenuje „čudodelna Svetinja“*)

se bo z dovoljenjem visokočastitega škofijstva Ljubljanskega obhajala 25., 26. in 27. novembra v misijonski cerkvi presv. Jezusovega Serca v Ljubljani.

Sv. Oče, papež Leon XIII. so 10. julija t. l. pripoznali in poterdili, da se je leta 1830 brezmadežna Devica Marija zares prikazala usmiljeni sestri Katarini Labouré (reci: Laburé) in ji naročila, da naj se napravi in med verniki razširja svetinja, kakoršno ji je pokazala.

V spomin te čudovite prikazni so sv. Oče za misijonarje sv. Vincencija Pavljanskega nov Marijin sopraznik ustanovili in 27. nov. za spominski dan določili, poterdili so tudi posebno sv. mašo, ktero smejo brati o spominskem dnevu vsi mašniki v cerkvah misijonarjev in kapelah usmiljenih sester.

Sv. Oče so tudi popolen odpustek podelili vsim, ki svete zakramente vredno prejmejo in 27. novembra v cerkvi misijonarjev ali v kateri koli kapeli usmiljenih sester opravijo molitev v papežev namen.

Ker se bo nov Marijin sopraznik letos pervikrat obhajal, se bo s slovesno tridnevico po celem svetu praznoval v cerkvah in kapelah misijonarjev in usmiljenih sester.

Verstenje tridnevnice v misijonski cerkvi presv. Jezusovega Serca v Ljubljani bo to-le:

Tridnevica se prične v soboto 24. nov. ob 6ih zvečer s pridigo in petimi litanijami Matere Božje.

V nedeljo, 25. nov., bo ob 3/5 perva tiha maša in med mašo obhajanje. Ob 1/2 6ih bo sv. maša pred izpostavljenim S. Rešnjim Telesom; ob 1/2 8ih slovesna sv. maša in potem še druge tihe maše. V nedeljo zjutraj ne bo pridige. Pridiga bo popoldne ob 5ih in po pridigi pete lavretanske litanije.

V ponedeljek in torek, 26. in 27. nov., bo o 1/5 perva sv. maša; ob 5ih pridiga in po pridigi slovesna maša in potem še druge tihe ss. maše. Zvečer bo ob 6ih pridiga in po pridigi pete lavretanske litanije. V torek zvečer po litanijah bo sklep tridnevnice — zahvalna pesem „Te Deum laudamus.“

Dogodba Čudežne Svetinje Brezmadežne Marije Device, kakor je popisano in od Rima poterjeno, je ob kratkem ta-le:

Leta 1830 se je Mati Božja prikazala usmiljeni sestri družbe sv. Vincencija Pavljanskega, Katarini Labouré (beri, Laburé,) in zapovedala ji je, naj skerbi, da se kuje svetinja v čast njenega brezmadežnega Spočetja. Narediti pa se je morala tako, da na sprednji strani stoji podoba Matere Božje, ki z deviško nogo kači glavo tare; z odpertimi rokami pa izliva žarke na svet in ga razsvetljuje; na okrog pa naj ima napis: „O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki k Tebi pribežimo.“*) Na nasprotni strani pa je moralo biti presveto Marijino Ime; zgorej izmed njenega Imena vzdigovati se ima znamenje sv. Križa, spodaj pa morate biti dve

*) „Festum Manifestationis Immaculatae Virginis Mariae a sacro Numismate“, vulgo „della Medaglia miraculosa.“ Sac. Rit. Congr.

*) Kakor je znano, takrat brezmadežno Spočetje še ni bilo kot verska resnica razglašeno.

Serci, katerih eno naj bo obsejano s ternji, drugo pa z mečem prebodeno.

Deklica je storila, kakor ji je nebeška Devica ukazala; in da je bilo to res Božje delo, je pokazal nasledek. Berž namreč, ko je svetinja prišla med ljudi, so jo verniki začeli obilno častiti in nositi jo kakor svetost, ki je Mariji posebno ljuba in draga; tako najprej na Francoskem in vsled poterjenja škofov po vsem svetu. Češčenje se je dan na dan množilo, s tem pa tudi množilo zaupanje in godili so se čudeži v telesnih potrebah in v spreobračanju najterdovratnejših grešnikov.

Zlasti glasovito je spreobrnjenje Alfonsa Ratisbona v Rimu leta 1842, kar je po cerkveni oblasti poterjeno kot čudež. Bivši véliki nasprotnik katoliške cerkve je iz nagnjenja do nekega plemenitega prijatelja, brez kake pobožne misli na njegovo prigovarjenje obesil lahkomišljeno na vrat svetinjo; molilo pa se je veliko za njega; in prikazala se mu je Marija v nebeški svetlobi in ravno tisti premili podobi, kakor je na svetinjici. V tem trenutku so ga solze oblile ter je začel studiti judovsko brezbožnost, s celim srcem goreti za katoliško vero in jo kot pravo razglaševati. (V 2. lekciji 2. nocturna „Manifestationis Immaculatae M. V. a sacro Numismate“ je to spreobrnjenje le ob kratkem povedano. Kdor pa želi to čudovito spreobrnjenje in junaški značaj ter verlo delanje Alfonsa Ratisbona bolj natanko vedeti, kar zna služiti tudi gg. pridigarjem o „Tridnevnicí“ v cerkvi Jezusovega presv. Serca, utegne pogledati v knjigo: „Popotvanje v Sveto Deželo“ vrednika „Zgod. Danice“ od l. 1872; našel bo vse natanko popisano od str. 52. do 72.)

V veči čast Marijinega brezmadežnega spočetja in blagor vernikov so sv. Oče Leon XIII. družbi sv. Vincencija Pavljanskega privolili posebne duhovne molitve (officium) in lastno mašo „o prikazni brezmadežne Marije Device Svetinjske“ in v ta namen se bode obhajala tudi omenjena „Tridnevnicá“.

Dogodbe čudežne svetinje opeva naslednja pesem:

Pesem za 27. november, god prikazni brezmadežne Device Marije („a Sacro Numismate“) Svetinjske.*)

Priserčna hvala, Mati mlla,
Brezmadežna Devica Ti,
V prikazni si nam podelila
Prelepo sredstvo milosti:

Naj nosimo svetinjo Tvojo
In prosimo Te, Mater svojo:

„O Marija,
brez madeža spočeta,
prosi za nas,
ki k Tebi pribežimo!“

Zaupanje v serce se zliva,
Ko gledam na podobi Te;
Tolažbo vselej duša vživa,
Obljub ko Tvojih spomnim se,
Svetinjo — sklenem koj — nositi,
S pobožnim srcem k Teb' moliti:

„O Marija,
brez madeža spočeta,
prosi za nas,
ki k Tebi pribežimo!“

Mogočno tareš kači glavo,
Odvračaš vso sovražno moč,
Pripravljaš vsem nam zmage slavo,
Če kličemo Te na pomoč,
Če nosimo svetinjo Tvojo
In prosimo Te, Mater svojo:

„O Marija,
brez madeža spočeta,
prosi za nas,
ki k Tebi pribežimo!“

Izlivaš žarke brezštevilne
Iz maternih presvetih rók;
Prejete milosti obilne
Deliš — v ljubezni do otrók,
Če nosijo svetinjo Tvojo
In prosijo Te, Mater svojo:

„O Marija,
brez madeža spočeta,
prosi za nas,
ki k Tebi pribežimo!“

Svet' križ v Imenu Tvojem blagem,
In sveti Serci ljubljeni,
Nam bodo res v spominu dragem,
Globoko v serce vtisnjeni,
Če nosimo svetinjo Tvojo,
In prosimo Te Mater svojo:

„O Marija,
brez madeža spočeta,
prosi za nas,
ki k Tebi pribežimo!“

Bod' nam, brezmadežna Devica,
Bod' nam, naklonjena vsikdar,
V življenju, v smerti pomočnica,
O ne zapusti nas nikdar!
Saj nosimo svetinjo Tvojo,
Saj kličemo Te Mater svojo:

„O Marija,
brez madeža spočeta,
prosi za nas,
ki k Tebi pribežimo!“

* Féstum Manifestationis Immaculatae Virginis Mariae a Sacro Numismate — institutum die 23. Julii 1894.

Nova zvezda.

(Dalje.)

II. „Danica“ je akademiško društvo.

Osnovana je za akademike, t. j. za dijake visokih šol. Svojim članom bo torej „Danica“ skušala vcepiti zavest časti, ki jo uživajo s tem, da so pred mnogimi drugimi izbrani vdeležiti se najvišje omike, katero ponujajo naši javni učni zavodi, pa skušala bo tudi v njih buditi zavest dolžnosti, ki so s to častjo združene. Akademiška mladina je ponos naroda, ali ob enem njegovo upanje. Vanjo se ozira naša mila domovina, od nje pričakuje rešitve iz nadlog, katere jo obsipajo od vseh strani. Poklicani smo torej vsi, da postanemo, vsaki v svojem delokrogu svojemu rodu buditelji, učitelji, voditelji. Dal Bog, da nas ta misel nikdar ne zapusti, dal Bog, da ta misel prešine vse naše teženje, vse naše delovanje.

Veda je moč, in ljubezen do znanosti v svojih članih krepiti bo vedna skerb „Danice“. Razun strokovnih znanostij pa, katerim se vsaki po svojem poklici mora posvetiti, opozarjala bo „Danica“ svoje člane zlasti na ono znanost, ki je v naši dobi zadobila nepregledno važnost, jaz menim sociologijo. Socijalno vprašanje je že pri vseh omikanih narodih pereče vprašanje, za nas Slovence pa je še mnogo važniše, mnogo težje ko za druge, ker se mi zdi tesno spojeno z drugim vprašanjem, katero so srečnejši narodi že rešili, namreč z narodnim vprašanjem. Jaz mislim, da pri nas ne gre ločiti teh dveh vprašanj, ampak da moramo skušati rešiti obe vsporedno, eno z ozirom na drugo. Samo gmotno krepak narod si bo mogel ohraniti svojo individualnost nasproti mogočnim sosedom, in v boju za narodni obstanek bo neobhodno potrebno, da zamahnemo enkrat na krivičnega političnega, drugikat na škodljivega gmotnega nasprotnika.

Omenil sem prej akademiško čast, in ne morem si kaj, da ne bi mimogrede — sine ira et studio — spregovoril o čudnih nazorih, ki so se v tem pogledu zadnji čas pojavili v enem delu slovenskega dijaštva. Tuja, kerščanskemu in slovenskemu duhu nasprotna misel, da je osebna, oziroma akademiška čast stvar, katero more vsaki pobalin po svoji volji oskruniti, in ravno tako protivna kerščanstvu in slovanstvu se mi zdi druga ž njo spojena misel o tako zvanem častnem zadoščanju. Na tako šibkih nogah, mislim bi akademiška čast ne smela stati, in otročja, da ne rabim hujšega izraza, zdi se mi tudi argumentacija, ki se javlja v tistem častnem zadoščanju in ki se glasi v navadni govor prevedena: Ti si me razžalil — naklesti me še zraven, če moreš, pa bo moja čast rešena!

III. „Danica“ je slovensko društvo.

„Dulce in fundo“, pravim jaz pri zadnji točki svojega govora, ki sem do sedaj razpravljaj o predmetih, o katerih imamo mi svoje posebne nazore in ki sem sedaj dospel do predmeta, o katerem se mi zdi prijateljsko sporazumljenje in skupno delovanje z drugimi našimi rojaki nalažje. „Dulce in fundo“ pravim jaz — „Venenum in cauda!“ bi utegnil zaklicati kedo iz nasprotnega taborja. „Venenum in cauda!“ kaj boste klerikalci govorili o narodnosti

ideji, ki Vam ostane knjiga sedemkrat zapečaten; Vi ste po svojem bistvu mejnarodni, nikar torej ljudi ne begajte s frazami!“ — Počasi, prijatelj! Kar mislim povedati, ni fraza: le v oko mi poglej, in na njem, upam, spoznaš, da rodoljubna beseda, katero usta govore, se je porodila v sercu, ki morda za svoj narod gorkeje bije od Tvojega.

Tisto Ti priznavam: ideje absolutne narodnosti ne razumem. Absoluten, mislim, je Bog sam; narodnost je od Boga, pa Bog ni. Kakor more in mora tudi narodnost voditi k njemu, kateremu se klanja vesoljstvo: Tu solus Dominus. Tu solus altissimus! Tebi, moj napredni prijatelj, je narodnost namen, meni je sredstvo; v tem se razločujeva. Glede na vse drugo pa le mirno roko podaj klerikalcu Daničarju! „Danica“ je slovensko društvo in temu svojemu pridevku ne bo nikdar delala sramote!

„Danica“ bo skerbno kakor katerosibodi drugo narodno društvo gojila v svojih članih zavest, da so udje velike slovenske družine, da so sinovi milega slovenskega naroda, da se temu narodu ne smejo nikjer in nikdar izneveriti, da so dolžni ta svoj rod toliko bolj ljubiti, kolikor je od drugih manj srečen in manj čislán. Rodoljubja jih bo učila, takega namreč, ki za narod rado govori, še rajše deluje, rado nabira, še rajše daruje, rado slavi, še rajši posnema. „Danica“ bo tudi na to delala, da svojim članom vcepi pravega narodnega ponosa, ki naj se kaže, ne v kratkovidnem preziranju tujih verlin, ampak v tem, da nas nič tako ne veseli, kakor dobro in slavno dejanje, nič tako ne vžali, kakor podlo in nizko dejanje — združeno s slovenskim imenom!

„Danica“ bo narodna, in Vi drugi bratje Slovenci, bratje Slovani, ki ne stojite na naši strani, pojdite in povedite brez skerbi svojim tovarišem: „Daničarji“ ne bodo nikdar janičarji!

Ti pa „Danica“, postani mi in ostani mi taka, kakeršno te danes v duhu gledam: lepa, čista, neomadeževana! Bodi v resnici danica našemu ubogemu narodu, zvezda, v katero se bo zaupno obračal, dokler tudi njemu ne napoči dan, dokler tudi nanj ne posije solnce sreče! —

K tem moškimi besedam v imenu vsih poštenih Slovencev zakličemo: Slava! Vr.

Kongregacija „mašnikov presv. Zakramenta“.

Ker je ta kongregacija temelj in izvir društva „svečnikov moliteljev“ (Confraternitas Sacerdotalis Adorationis Ss. Sacramenti), katera je bila v verli „Zgod. Danici“ že večkrat gorko priporočana, naj sledé tu nekatere čertice o tej znameniti in zlasti za sedanji brezbožni čas jako pomenljivi kongregaciji (družbi).

1. Zgodovinski pregled.

Vstanovljena je ta družba v novejšem času. Pred vsem priznava slavno zgodovino in nesmertne zasluge drugih redov, njenih starejših sestrá, zase pa ne zahteva družega nego vzvišenost svojega namena in blagoslove, s katerimi je sveti Stol podpiral njen začetek.

Govor o dijamantni sv. maši

v. č. g. Jožefa Sovdata, župnika v pok., 28. okt. 1894., v Vertovinu, podružnici Kamniški.

„To je dan, katerega je Gospod naredil, radujmo in veselimo se v njem!“
(Ps. 117. 24.)

Družbo je vstanovil l. 1856. častitljivi oče Eymard. Vsi, ki so ga poznali, imenovali so ga moža božjega: tudi je umerl v občnem sluhu redke svetosti, ko je bil 17 let ud družbe Maristov in v njej opravljaj najznatnejše službe, sklenil je naposled, udati se nagibu božje milosti, katero je čutil že od več let in vstanoviti mašniško kogregacijo, kateri naj bi bil jedini namen — češčenje presvete Evharistije. Pij IX. o tem pobaran, dal je l. 1855. tale odgovor: „Cerkev potrebuje te vstanove; podvizaj se jo vresničiti, jaz jo blagoslovim“. Leta 1859. je hvalil Pij novo ustanovo o. Eymarda v posebnem brevu (pismu), v katerem mu je čestital na veliko število aprobracij (odobrenj), ki jih je že prejel od škofov; tudi je v istem pismu poudarjal oportunitato (pripravni čas) te družbe; l. 1863. je Pij IX. družbo poterdil za „kongregacijo“ z jednotlivimi (neslovesnimi) vednimi obljubami in ji je podelil dekret kanonične aprobacije (cerkvenega poterjenja); l. 1875. je odobril tudi njena pravila.

Kongregacija „mašnikov presv. Zakramenta“ je zgubila l. 1868 svojega vstanovitelja; šteje že 5 naselbin, namreč v Parizu, Rimu, Marselju, Bruselju, Kanadi.

Pravilo ne ukazuje nobenih telesnih disciplin (pokoril); vse njeno veliko prizadevanje je češčenje Najsvetejšega in obslužba cerkvenega oficija (brevirja). Zato ponuja vsakemu, ki je navadno zdrav, priliko, posvetiti se vzvišeni službi češčenja našega Gospoda.

Združba obsega mašnike in lajike (neduhovne); slednji imajo za „vita communis“ (skupno življenje) in češčenje enaka pravila. Vsak redovni član, mašnik in brat, se zaveže za 3 vsakdanje molitvene ure, katerih 2 prideti na dan in 1 na noč, vendar tako, da se ure vsaki dan za eno uro dalje premikajo; razdelitev je tako vredjena, da vsak ud adorira (moli) na vsakih 8 ur.

Vsprejemajo se mašniki in bratje lajiki prav lahko. Kdorkoli je lepe nravi (pošten), rednega zdravja in ima ljubezen do evharističnega Zveličarja, sprejme se brez kake sprejemnine; tudi čas kandidature (poskušnje) 2 leti je brezplačen za vse kandidate (pripravnike); celo za one, ki med tem časom poskušnje zopet odstopijo. Dijaki, ki pristopijo redu kot kandidati, se na njegove stroške dalje izobražujejo in za mašnike vzgojujejo. Novicijat (novinčiče) za kandidate iz Avstrije in Nemčije je v Bruselju (205 Chaussés de Wavre), teološko omiko pa dobivajo v Rimu. Vsprejem za naše dežele posreduje „Direction der P. A. Feldkirch“. Vsaki prošnji za vsprejem bratov-lajikov in dijakov mora biti priložen kerstni list in pravno spričevalo in poterdilo, da so stariši pravilno cerkveno poročeni, pri dijakih tudi šolsko spričevalo.

Direkcija P. A. (Priester der Anbetung) v Feldkirch-u pozna red že veliko let iz lastne skušnje in mora pričati, da v njem živi resnično prva gorečnost in ves duh vstanoviteljev; v medsebojnem občevanju med mašniki in brati-lajiki in kandidati vlada tolika ljubezen, harmonija (vjemnost), postrežnost, da se človek čuti postavljenega med apostole po binkoštnem prazniku; tu se zares čuti, kako se izliva ljubezen evharističnega Zveličarja v življenje; vsi ki poznajo ta red, ravno to opazijo; tu je nekak predokus zapupnega življenja in večne harmonije (vjemnosti) v nebeški večerni obednici. (Konec nasl.)

Zbrali smo se, predragi v Kristusu, danes v obilnem številu tukaj v novi, sedaj prostorni in res veličastni cerkvi Vnebovzvetja Marije Device, pervikrat k slovesnosti, in sicer redki slovesnosti dijamantne sv. maše prečastitega gospoda Jož. Sovdat-a, vpo-kojenega župnika. Njim veljá današnji shod, njim veselje današnjega dné. Vsegamogočni jim je podelil 87 let življenja in 60 let mašništva. Kako redko število let clovekovnega življenja, kako redko število let duhovskega delovanja! Malokateri duhovnik je tako srečen, da praznuje dijamantno sv. mašo. Tudi naš častitljivi gospod niso mislili pri svoji novi maši pred 60 leti, da doživé zlato mašo, katero so praznovali pred 10. leti v svoji župniji Kamnjah; še manj, da bodo slavili dijamantno sv. mašo, kar se godi danes po milosti božji tukaj tudi v župniji Kamenski. Prav je tedaj, da se neskončno dobrotljivemu zahvalimo za to posebno milost, ki jo je skazal preč. gospodu.

Kakor je Bog po Mojzesu vsakemu Izraelcu klical: „In posvečuj petdeseto leto, ker to je sveto leto.“ (III. knj. M. 25. 10.); tako kliče Bog po meni danes Vam, prečastiti gospod: „In posvečuj 60. leto svojega mašništva; ker to je sv. leto“. V vsakem stanu je tolika starost praznovanja vredna. Kolikor je pa duhovski stan vzvišen nad druge stanove, toliko večja se nam kaže slovesnost današnjega dne. Zato premislimo danes nekoliko:

1. častitljivost in potrebo duhovskega stanú;
2. kaj danes praznujemo.

I. Duhovski stan je častitljiv, koristen, potreben stan. Kakor je znano, je mnogo stanov v človeški drubi. Vsi drugi razni stanovi skerbé le bolj za telo in naš časní blagor. Kolikor je tedaj naša neumerjoča duša vzvišena nad trohljivo telo, kolikor večje vrednosti je večni blagor mimo časne sreče; toliko častitljivi in koristnejši je duhovski stan pred vsemi drugimi stanovi. Verh tega je duhovski stan postavil neposrednje sam Jezus Kristus, edinorojeni Sin Božji in vstanovnik naše sv. Cerkve.

Da pa globokeje razvidimo, kako častitljiv in človeštvu potreben je duhovski stan, pogledjmo ga v trojnatem njegovem delovanju, namreč a) v podučevanju Kristusovega nauka, b) v delitvi ss. zakramentov, in c) v darovanju sv. maše.

a) Glejmo tedaj duhovski stan v podučevanju kerščanskega nauka. V šoli podučuje duhovnik vaše otroke v kerščanskih blaženih resnicah in jih vzgojuje v kerščanskem duhu. Po duhovnikih spoznavajo vaši otroci v nežni dobi svojega življenja Boga, Njegove popolnosti in Njegove sv. zapovedi. Duhovni sejejo besedo božjo v mlada serca vaših otrok, učijo male zatirati huda poželenja in strasti in ogibati se slabih tovaršij in grešnih priložnosti. Opominjajo male k pobožnemu, mirnemu in krepostnemu življenju, navdušujejo jih k natančnemu spolnovanju vseh dolžnosti, posebno, da vas stariše ljubijo, spoštujejo, vas vbogajo, podpirajo, za vas molijo. Du-

hovni skerbé, da bodo vaši otroci kdaj pošteni ljudje, dobri kristjani in slednjič nebeščani; skerbé, da bodo otroci vam v veselje, v tolažbo, in da vas morajo podpirati v vaši starosti. — V cerkvi podučujejo duhovniki mlade in stare, učijo vas odrasle, kar je Jezus učil, kar so aposteljni oznanovali in kar sv. katoliška Cerkev zapoveduje verovati. Duhovniki vam priporočajo zvesto spolnovanje dolžnosti do Boga, do bližnjega in samih sebe; opozarjajo vas stanovskih dolžnosti, ki jih imate kot predniki, ali podložni, kot zakonski, kot stariši, kot sinovi, hčere, otroci, bogati ali ubogi. Duhovni vas svarijo o vsaki priliki pred grehom in hudobijo, ki človeka končuje na telesu in na duši; vнемajo vas pa za lepe čednosti, za mirno prenašanje vsega terpljenja v življenju, za kar bote prejeli plačilo kedaj v večnosti.

Mislimo si, predragi, da bi ne žili nikakega poduka o kerščanskem nauku. Kako nevedni bi ostali vsi v tem, kar zadeva naše dušno zveličanje! Bili bi brez vse tolažbe v terpljenju in neprijetnostih zemeljskega življenja. Greh in hudobija vsake verste bi vladala vedno bolj v človeškem sercu. Ljudje bi ne bili več razumne stvari, podobni bi bili divji živali. — Spoznajte iz tega, predragi v Kristusu, kako častitljiv, koristen in potreben je duhovski stan, ki vam podaja Kristusov nauk in vas vzgojuje v edino pravi in zveličavni veri,

b) Glejmo nadalje duhovski stan v delitvi sv. zakramentov. — Komaj ste zagledali luč sveta, nesli so vas k duhovnu, da vas je kerstil; postali ste udje sv. Cerkve, očiščeni izvirnega greha in posvečeni otroci Božji, dediči nebeškega kraljestva. — Ste bili potem tako nesrečni, da ste grešili in tako zgubili milost božjo, in je vsled tega vaša vest nemirna, združena s strahom pred večno kaznijo v peklju, greste k duhovnu in pri njem prejmete zopet odpuščenje greha in večne kazni, milost božjo, mir vesti. — Pri mizi božji tam deli duhoven v podobi kruha Jezusa Kristusa samega za hrano in poživljenje vaše duše, da bi se ne povernili v greh in se krepko vojskovali zoper hudo nagnjenje. — Vaši duhovni vas blagoslavlajo v sveti zakonski stan, z njim prejmete milost in moč, da bi do smerti vse neprijetnosti mirno prenašali, otroke kerščansko vzgojevali itd. — Vaš duhoven skerbi za vas, kadar zbolite. Če vas v boleznii vsi zapusté, vaš dušni pastir vas ne zapusti. Noč in dan je za vas pripravljen vse storiti za vas; na svoje lastne preteče nevarnosti glede pota, glede boleznii niti ne misli. Prinese vam v podobi kruha Jezusa Kristusa, samega, Sinu Božjega, v katerem je vaše zveličanje. Duhovnik moli nad vami, vas očisti greha v sv. pokori in vam podeli sv. popotnico, slednjič vas mazili s sv. poslednjim oljem, ter tako z vsemi lepo pripravi za ločitev iz tega sveta. Po duhovnu vam tedaj Bog deli preobilno milosti neprenehoma v celem vašem življenju. Spoznajte tudi iz tega, kako častitljiv in človeštvu potreben je duhovski stan. (Konec nast.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Dunaj, 7. listopada 1894. l. (Iz zaseb. pisma.) Na univerzo sem hodil dozdej k vsakemu predavanju, tudi v knjižnico hodim prav pogosto. Da bi je ne imel tako daleč na vseučilišče; imam namreč

skoro uro hodá. No, še dalje je stan našega društva, „Danice“.

Zadnjo soboto smo imeli zopet sejo odborovo, sostavil se je tudi literarni ter slovstveni odsek, ali kako bi rekel. Temu je predsedik g. drd. Pavletič, tajnik pa g. Pregelj; predavati morajo pa vsi daničarji za verstjo, vsako soboto eden. Preteklo soboto je je predaval stud. med. Janković spis „Vpliv liberalizma na socijalni demokratizem“; vsaj tako nekako se glasil naslov. Bral ga je bil že vlani v „Danici“. Viri so mu bili razni časniki. Naj se enkrat prično slovstvena ali znanstvena predavanja, to bodi glavna naloga „Danice“.

Določilo se je tudi, da se lahko izvanredno včasih tudi predava. tudi še kak drugi dan, kadar bi mogli priti tudi bogoslovci, ki so v našem društvu. Jaz mislim predavati o „zakoniku Vinodolskem“, pa se morebiti poprimem česa družega, kar mi bo bolj pristopno. Tukaj bo katoliški shod in slišal sem, da bo prišlo tudi nekaj gospodov iz bele Ljubljane o tej priliki. „Danica“ jih bo povabila, da naj si pridejo ogledat društveni dom. Pri tem bo tudi g. stud. med. Karol Pečnik, podpredsednik, govoril o potovanju proti Reziji in v Reziji. (Serčna hvala! Prosimo večkrat kaj. Vr.)

Terst. Quaestiones in examine prosynodali mensis Septembris pr. el.

a) Theol. Dogmatica.

I. Dogma catholicum de „primatu Petri“, de eiusdem iurisdictione, regimine, infallibilitate. Petri agendi ratio post Asc. D. N. I. Chr. tamquam primi inter reliquos.

II. De angelis: dogma, Angeli boni, mali vel daemones, speciatim relate ad nostra tempora.

III. De SS. Eucharistiae Sacramento: notio, promissio, institutio, rationes institutionis, Figurae Vet. Testam.

b) Theol. Moralis.

I. De exhibitione charitatis quoad corpus et vitam proximi. Quid homicidium? quid casuale, quid voluntarium? — quoad intentionem: quid directum, quid indirectum? — quoad modum: quid crassum, quid violentum? quid homicidium proditorium, quid insidiosum? — quomodo perpetratur assassinium, quomodo latrocinium? An vitandum est, obsolete, homicidium directum et qua de causa? Licetne directe moliri vel inferre necem, et cui data est auctoritas?

II. Demostretur parentum relatio ad suos liberos. — Certa iura in proles suas — officia bonae educationis — iustane collocationis. Indicentur officia liberorum erga parentes. —

III. Quomodo, et qua de ratione custodiendi sunt oculi? Explicetur uberius vers. 22. Cap. VI. S. Matthaei „Si oculus tuus fuerit simplex, totum corpus tuum lucidum erit. Si autem oculus tuus fuerit nequam, totum corpus tuum tenebrosum erit.“

c) Homiletica.

Fiat Sermo de Ss. Rosario B. M. V. Exordium et epilogus elaborentur per extensum, reliqua synoptice tantum.

d) Ius canonicum.

I. Quid requiritur ex parte beneficii eccl., ut conferri possit; quando beneficium dicitur vacans

et quibus modis vacans redditur; quibusnam dotibus oxornatus debet esse clericus, ut beneficium eccl. obtinere valeat

II. Enumerentur causae canonicae pro impetranda dispensatione super impedimentis matrimonium dirimentibus. In petenda dispensatione quomodo se parochus gerat oportet? Super quibus impedimentis petenda est dispensatio etiam ab auctoritate politica?

III. Probetur, Eccl. habere ius bona temporalia acquirendi; quibus modis acquirantur bona temporalia, quatenam praecipua officia habet parochus in administrandis bonis temporalibus ecclesiae et beneficiorum.

Poziv! Ob koncu onih postavno določenih deset let, ko bi se imelo staro goriško pokopališče prepustiti posvetni porabi, izrazili so mnogi meščani željo, da bi se na mestu, na koje nas veže toliko spominov, toliko želja, zgradilo svetišče, v katerem bi vsi združeni darovali Bogu, Gospodu življenja in smerti.

Mestni svet goriški blagovolil je našo prošnjo uslišati ter v ta namen prepustiti najlepši ob Franc-Jožefovi cesti ležeči del zemljišča v obsegu 157.000 kvadr. metrov. Toda stavil je pogoj, da se prične graditi že v letu 1895., in da se pred pričetjem dokaže za zgraditev vnanjega zidovja potrebna vsota.

Podjetje je pomenljivo ne le za mesto, ampak tudi za deželo.

V naši nadškofiji, v pokrajini goriško-gradiščanski namreč pogrešamo cerkve posvečene Najsv. Sercu Jezusovemu. Prevzeli smo nalogo, z božjo pomočjo odpomoči tej nedostatnosti, zgraditi svetišče, v katerem bodo tudi verniki naše nadškofije, kakor so vže verniki toliko drugih škofij, posvečeni Božjemu Sercu, ki je za nas terpelo in nas sé svojim trpljenjem odrešilo, mogli objavljati, poživljati in nadaljevati to posebno posvečenje. Na mestu, kjer počivajo zemeljski ostanki toliko ubožcev, vzdignilo se bo, upamo, svetišče našega Gospoga, ki se je reven rodil, v ubožtvu živel in umerl. Mestni del, kojega glavna cesta je Franc-Jožefova cesta, zadobi cerkev, v koji se bodo njega verniki zbirali k molitvi. Toda nova cerkev ne bode dobrota samo temu mestnemu delu, samo mestu, ona bode sveto zbirališče vernikov cele dežele.

Načert, poslednje delo Goričana Emila Pelikana, kojega nam je ugrabila prezgodnja smert, odobril je sloveči arhitekt prof. Henrik Nordio, pohvalil in potrdil mestni zbor. Po načertu bode nova cerkev, koje prospekt je narisal prof. Alojzij Komel, 65 metr. dolga, 30 metr. široka in 25 visoka.

Toda pri dosedaj zbrani svoti niti misliti ne smemo na začetek. Mej tem ko so skupni stroški proračunjeni na 130.000 gld., (za zgrajenje vnanjega zidu se zahteva okoli 65.000 gld.) nabralo se je do danes 3842,02 gld. Od te svote vzdalo se je za načert in druge potrebščine 1315,33 gld., tako da preostaja še 2526,69 gld.

Pri tej razliki mej proračunjeno in do sedaj nabrano svoto upasti bi nam moral pogum, da nas ne ohrabrujejo spodbudne besede prevzvišenega in premilostljivega knezonadškofa, da nas ne prešinja zaupanje v obilno pomoč vernikov, ne samo mestnih, nego cele nadškofije, ker v njihovo korist v prvi versti obračale se bodo vse duhovne dobrote, koje pričakujemo od tega podjetja. Vsi pa, ki so iz kate-regakoli vzroka naklonjeni našemu mestu, koje veže

nanj ljub in drag spomin, ki so si v njega zdravem podnebji vterdili zdravje ali se še zdravijo, upamo, da bodo svojo naklonjenost izrazili s kakim darom, dasi tudi slučajno niso naši rojaki. Obračamo se tudi do velikodušnih dobrotnikov iz bližine in daljine, ki so vneti za povišanje slave božje, da bi nas razveselili s kakim darom.

Vse pa goreče in serčno prosimo za pomoč in naklonjenost našemu podjetju. Pred vsem obračamo se s prošnjo do prečastite duhovščine naše nadškofije, nji izročajoč podjetje v krepko podporo, katero ne bo le lep okras mestu, marveč bode, kar je mnogo važniše, dragocena zakladnica duhovnih zakladov, središče edinosti vsem sinovom naše dežele, bode pribežališče miru, tolažbe in medsebojnega vspodbujanja k dobrim delom.

Skerteli bodemo, da se vstanoviti mesečno dve sv. maši, ki se bodeji v novi cerkvi za žive in mertve dobrotnike opravljali

Gospodje, ki bi blagovolili zbirati darove, bodo nabrane svote in imena dotičnih darovalcev lahko objavljali v listih, v to določenih, mej darovalce pa razdeljevali podobice nove cèrkve.

Vsem pa, ki bodo radovoljno nam pritekli v pomoč, da se ta plemeniti in pobožni namen čim preje izverši, povrnil bode obilno naš Gospod Jezus Kristus, v kojega čast in slavo zgradimo svetišče.

Gorica, junija meseca 1894.

Odbor. Dr. Pavel Frapporti, odvetnik, predsednik. — Žiga grof Attems, veliko posestnik, c. in kr. komornik, podpredsednik. — Prof. Dominik Alpi, papežev kamornik, profesor bogoslovja. — Alojzij Bader, posestnik in tergovec. — Alojzij vit. pl. Bosizio, c. k. namestniški svetovalec. — Karol Casagrande, posestnik in tergovec. — Karol grof Coronini, c. k. skrivni svetovalec. — Ivan Delmestri, posestnik. — Vit. dr. Karol Doliac pl. Cipriani, odvetnik. — Konrad pl. Fabris, posestnik in vodja zastavljavnice. — Dr. Alojzij Faidutti, profesor bogoslovja. — Ivan Ferrario, posestnik in tergovec. — Mons. Andrej Jordan, stolni prošt. — Franc Avg. Košuta, korar in stolni župnik. — Mons. Andrej Marušič, častni korar in profesor veronauka. — Dr. Jožef Maurovich, vitez Franc-Jožefovega reda, posestnik in zdravnik. — Anton Polli, posestnik in tergovec. — Anton Sessich, profesor veronauka v pokoju. — Jožef Toros, zidarski mojster in posestnik.

Iz celega serca blagoslavljam plemenito misel, da se sozida v Gorici nova cerkev na čast Presvete Serca Jezusovega. Zato pa toplo priporočam to sveto, vse hvale vredno podjetje velikodušnim srcem, da z denarnimi doneski pomagajo postaviti svetišče, ki bode za škofijo pravi studenec nebeških milosti.

V Gorici, 30. junija 1894.

† Alojzij,
Nadškof.

Kneipp in njegov poklic.

(Dalje.)

Omenil sem zadnjič, kako je bil dijak Kneipp jel bolehati in je res bil prav nevarno zbolel. Celo v naukih je bil zadrževan in njegova hrana ni bila potem, da bi si bil mogel kviško pomagati. Dasi ravno v letih, ko človek potrebuje tečne hrane v

pravi meri, se je vendar pač Kneippu to pogrešalo. On sam pripoveduje, kako je živel v tem oziru. Zjutraj, pravi, nisem jedel nič; opoldne sem si kupil za tri krajcarje kake jedi in za 1 kr. kruha; večerja moja bila je za dva krajcarja kake juhe in kosce kruha. Kneippu se toraj ni godilo kaj bolje kot našim dijakom pri „dijaški mizi“, katerih najmanjša porcija opoldan stane 3 solde, za mladenče v višjih razredih ali za bolj odraščene nekoliko več; tudi pri nekterih starši sami nekoliko pridajajo, ali dobrotnik — takim se tedaj nekoliko primakne. (Zelena zavidnost ali lažnjivost se tudi tukaj včasih pritakne: že marsiktera dolgojezičnica, zlasti kaka „gospodinja“ na pr. mi je očitala, rekoč: „Ta in ta dobiva toliko in toliko, pa imajo doma „grunt“, denar v hranilnici“ i. t. d. Tega pa ne vé očitavka, da mnogi posestniki imajo doma še po 5, 6 ali več otrók in so mnogokrat tako zatopljeni, da komaj iz dolgov gledajo! To pričajo tudi neštevilna posestva, ki vsak dan gredo na boben. In če sem rekel: Le povejte, kateri je nepotreben ali nevreden, je večidel obmolnila. Tudi ni redko, da pride dijak na vse zadnje ali med letom, ko ima ubogi „minister“ že čez poldrugi sto mladenčev na rovašu, in revež lepo prosi, da bi vsaj nekaj dobl, če še tako malo, ker je zgubil očeta, mater, dobrotnike, ali je sicer kaka neprevidena nesreča zadela hišo. Ali češ tecega pustiti brez utéhe? Rajši mu zapišeš naj manjši oddelček, če tudi je že v višjem razredu, kakor pa da bi ga zavernil: „pojdi, kjer te ni“!)

S tem so me pa slovenski „kneippoviči“ zopet odvernili od Kneippa. Poglejmo tedaj, kaj je z njim? Revščina, bolezen, posvetna modrost — vse je hudo terlo dijaka Kneippa in po človeško govoriti, vse je bilo zanj zgubljeno. To je stopinja, na katero pride včasih človek po božji previdnosti ali dopuščenji, ako ga je Bog odmenil za kaj velicega. No, zdaj se bo menda obrnilo tudi pri Kneippu. Poslušajmo: Neki dan gre Kneipp z enim svojih tovaršev slučajno v bukvarno. Mar kaki kužljiv roman brat? ... Za tako bedarijo je bil Kneipp premoder. Ne da bi bral, pravi Kneipp, temveč, da bi muhe iz glave izpravil, kajti za branje nisem bil zmožen. Poda se mi v roko neki zapisnik in ko sem s perstom liste v nemarno premetaval, naleti oko na: Obravnavo hidroterapije (zdravljenje z vodo) dr. Hahn-a. Ta napis me je prešinil in prosil sem za to knjigo. V nji sem bral, da voda je zmožna ozdraviti vse bolezni. To je bila zame „zgodnja danica boljše prihodnosti“.

Pridobiti si zopet zdravje z vodo, to je bilo nadalje oko vsih misel pri Sebastijanu Kneippu; bila je zveza med njim in vodo. Kneipp je študiral vodo in voda je spolnovala svojo obljubo. Ne le, da je dijak sam sebe rešil bolezni z vodo, temveč ozdravil je tudi tisoče drugih bolnikov, katerim niso pomagala vsa druga zdravila nič. (Dalje nasl.)

Razgled po svetu.

Na Dunaju se je 12. t. m. zbral prvi spodnjeavstrijski shod, kamor je bilo tudi od drugih krajev napovedanih mnogo verlih katoliških mož. Napovedane so bile za ta shod silo važne resolucije, kakor: oziroma na sedanji stan sv. Očeta, na šole, katol. družbe,

kerščansko časništvo, socialno vprašanje. — Naznanuje se, da je bil shod prav obilno obiskan od naj veljavnejših mož in poštenjakov, mnogotero tudi iz Slovenskega, ktere je predstavljal o prihodu preč. g. kan. Klun.

Rusko-Rimsko. „Voce della Verità“ naznanja, da novi car Nikolaj II., berž ko je nastopil prestol, je telegrafično naznanil svoj nastop Nj Svetosti Leonu XIII. in to z naj priserčnišo spoštljivostjo; in S. Oče so pa brez odloga odgovorili z enako priserčnostjo in občutki ter vošili za blagor novega vladarja. Bog daj mlademu caru, da bi spoznal tudi, kako je zlasti dan danes potrebno, da bi se ločena jutrova rerkev zopet zedinila s svojo katoliško materjo. Bog cazzvetli cara in njegove narode! V ta namen molimo mašniki in verniki z vso gorečnostjo.

Belgija. Bilo je pač misliti, da belgiški frajmavrarji, prevzetni sužnji satanovi, bodo iskali, kako bi se znosili nad katoličani, ker so v volitvah tako sramotno propadli. In res, kozlovske roge so pokazali pri začetku zbornice s tem, da so odrekli dolžno prisego s kričem: „Ne priznavamo oblasti kraljeve! Mi smo pokorni samo volji narodovi!“ „Il Popolo“ imenuje to rogovilstvo: naznanilo evropskim vladam, ki dopuščajo rogovilske nauke v šolah, češ, da je nauk prost? Profesorji tega škvarta so po vsih univerzah brez ugovora in kritike učili, učenci brez strahú potem take spake trosili po deželah, časnikarji narode pohujševali; zdaj pa sad dozoruje in nepokorščina se širi kakor povodenj po deželah. Kaj imajo ljudstva in narodi od take svobode, ni potreba pojasnovati; vidi in čuti se očitno.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec listopad (november):

a) Glavni namen:

Katoliški misijoni na Gerškem in v Turčiji.

b) Posebni nameni:

25. **S. Katarina.** Prednice ženskih redov in marijanskih kongregacij. Razsvitljenje za poklic več osebam. Bolni ubožni posli.

26. **S. Konrad.** Hudo zadolženi. Katoličani med kriveverci. Zdravilnišča.

27. **S. Virgil.** Solnograd in Korotan. Kmetiški stan. Mnogi zarad pijančevanja ponesrečeni. Okoličari mnogih mest.

28. **S. Gregorij III.** S. Oče. Bridke skerbi mnogih duhovnih pastirjev. Mašniki in ubožnost cerkvá na gornjem Nemskem. Več molitve posebno potrebnih duhovnov.

29. **S. Saturnin.** Trudniki za katoliško vero v podonavskih deželah. Vestnost pri naročevanju časnikov, pratik in koledarjev.

30. **S. Andrej Apost.** Novovoljeni škofje. Najubožniši reveži in bolniki. Vse še ne uslisane prošnje. Merliči molitv. apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščine tega in prihodnjega meseca.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Seroa.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverní od naše de-

žele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovrašva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Za srečo pri domači hiši in živini. — Za spolnjenje neke želje na prošnjo Naše ljube Gospé presv. Serca.

Zahvala.

Hudo me je bolela noga ter so zdravniki mislili, da ne bo več zdrava. Z velikim zaupanjem pa se zatečem k Mariji, ki je zdravje bolnikov, in priporočim se tudi sv. Jožefu in sv. Antonu Pad., in res, kmalo se mi je jelo boljšati ter sem zdaj popolnoma zdrava brez človeške pomoči. Čast Bogu, čiščenje Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad.! Veliko zahvalo sem dolžna sv. Antonu za uslišanje v več rečeh še pred opravljeno pobožnostjo 9 torkov njemu na čast in ss. mašah, ker bila sem na čudovit način uslišana in potolažena v dušnih in telesnih nadlogah. Čast in hvala Bogu, ki je tako čudovit v svojih svetnikih!

Neža Nagode.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Po Ljubljani že ene dni šumi o obširnih tatvinah neke derhali, kateri so prišli na sled in imajo znatno število sumljivih oseb že pod ključem. Vse menda tako kaže, da utegnejo še čudne reči na dan priti. K temu denimo, da že nekatera leta se precej pogosto sliši o še otročjih tatinskih zanikarnežih, kar prevdarnemu človeku marsiktere misli obuja. Prostomišljaštvo najberže ni poslednji in najmanjši vir in vzrok taci zlobnosti in hudobij. Po liberalnih časnikih in lističih, po beznicah slabega imena, pri strankarskih shodih in volitvah se že precejšnje število let razodeva gnanje in péhanje, ki na to gre, da bi liberalci duhovne zaničljive storili pred ljudstvom. Ako pa terpi dobro ime duhovstva, je očitno, da terpi tudi ves nauk, ki ga učijo, terpi čednost in veljava zapovedi božjih, ktere duhovni priporočujejo, in med temi je zlasti tudi veljava sedme zapovedi. O tem bi se dalo še marsikaj pisati, pa bodi to za zdaj zadosti; boljše je morebiti, naj marsikteri sami resno prevdarjajo, koliko so se zadolžili z zniževanjem od Kristusa postavljenega duhovskega stanú in naj popravljajo in preklicujejo, kar so hudega storili po liberalnem časništvu, po marsikterih kerčmah, o priliki volitev itd. Sodnik bode On, ki je izrekel resnôbne besede: „Kdor vas zaničuje, Mene zaničuje“.

Poterdilo. S priserčno hvaležnostjo naznanjam, da sem za katol. misijon v Mariannahill-u zopet prejel 38 gld. 30 kr. zbirka „Zgod. Danice.“

Ljubljana 7. nov. 1894

Br. Stanislav Haselbacher, Trapist.

Glasnik (števil. 1, letnik I), delavski list, je prišel na svetlo 8. nov. v „Katol. tiskarni“; vrednik mu je g. Fr. Ziller. Pričenja ga Delavska pesem. „Bratje, tesno se združimo.“ Dalje ima prav podučljive in tudi vedrilne članke, kakor so: „Naša organizacija“. „Resolucije ljublj. slov. katol. delavskega društva: 1.) o temelju, 2.) narodnosti“. „Politika po svetu (Volilna pravica. Nedeljski počitek. Domovinska pravica. Delavski odbori in razsodišča. Na Laškem, V Belgiji. Na Ruskem.) — Zdravje. (Stanovanje. Novo zdravilo zoper davico.) — Droptine. (Čudno. „Naša pesem“ vglazbena. Prisilna delavnica. Dr. Šajher. Socijalistična slika. Dokazi z ulice. Socijalno-demokratska načela in — žep. Povsod judje! Dober odgovor.) List stane 80 kr. na leto. Pisan je osoljeno.

V Kamniku je 12. t. m. obhajal sedemdesetletnico č. P. Celz Novak, mašnik frančiškanskega reda, rojen l. 1824 v Ribnici, mašnik je bil posvečen l. 1849. in delal je mnogo po raznih samostanih. Slava in božja plača mu!

Kaj si prižvižgaje veri sovražni poslanci od ljudstva? Magyarski poslanec Bela Komjuthi je bil poseben pomočnik pri kovanji zoperverskih postav v ogerski zbornici. Ta verski sovražnik je 24. oktobra prišel v Šomlő Vašárhely, da bi svojim volilcem račun sporočal; pa kako jo je skupil! Poldrugo uro pogajavec divjega zakona in tlačilec katoliške Cerkve še do besede ni mogel. Volilci njegovi so vso svojo nejevoljo in jezo nad njim iztresali in klicali: „Spravi se Komjathi! Ob tla s skruniteljem zakramentov! Ven z izdajalcem vere! Ob tla z judovskim poslancem! Preč civilni zakon!“ In še več tacega. Na vsa ta očitanja razžaljenih katoliških volilcev si Komjathi celo poldrugo uro še čerhniti ni prederznil. Obdajalo ga je v strahu in skrivaj nekaj judov, ki so v bližnje sosestvo poslali po žandarje. Še le ko so prišli trije žandarji z nasajenimi bajoneti, so volilci počasi odhajali in v pričo 15 do 20 judov in 7 protestantov je Komjathi poročeval svoj račun potem, ko se mu je poprej še svetovalo, da naj se več ne prikaže v občino. Iti v Devečer, od koder so poklicali žandarje, si Komjathi celo ni upal, ker čakalo ga ni le klicanje: „Preč!“ kakor se je govorilo, temveč toča kamenja. In pri tem mišljenju ljudstva, ki se kaže po vsi deželi, si upajo s civilnim zakonom na dan?

(„Vaterland“ 30. okt. 1894.)

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Gspdc. V. Melcer 1 gl. — Gspdc. Ivanka Kotnik 2 kroni mesto venca na rakev pokojnega g. Miroslava Tomca. — Nekdanj č. g. deležnik iz hvaležnosti 5 gld. — Iz usmiljene roke 1 gld. — Č. g. župnik Podbrez. Janez Golob 5 gld. „Kot drobtinico“ 1 gld. — Č. g. župnik Fr. Schweiger 1 ameri. dolar. — „Za pridne dijake“ 4 gld.

Za sv. Detinstvo: S Podbrezja po č. g. župniku J. Golobu 9 gld. — Jože Tavčar na Brezjah 5 gld. 50 kr. — Iz Sp. Bernika 10 gld.

Za ciborij in cerkveno orodje na Brezjah: Veleč. g. župnik F. Gornik 5 gld. — Tisučero poverni mu Marija na duši in na telesu!

Za katoliški dom v Ljubljani: Č. gosp. župnik Jan. Golob 10 gld.

Za katol. škola: Č. g. župnik Jan. Golob 10 gld.

Za zgradbo zavetišča in vzgojevališča v Ljubljani: Gspdc. M. Pfefererjeva 5 gld.

Za bratovščino za duše v tcih: Katar. Finžgar 1 gld.

Za afrikanski misijon: Dve osebi 2 gld.

Za napravo usmiljenih brator v Kandiji: Dobrotnica v Ljubljani 2 gld.

Za misijon č. o. Gené-a v Cimbebossu v Afriki: Neimen. 5 gld. — Gspdc. V. Melcer 1 gld.

Za zvon oo. trapistor v Marija-Celji med Kafri: A. D. M. G. 10 gld. — Gspdc. M. Pfefererjeva 5 gld.

Za odkup zamurskih otrok v Afriki: Gspdc. Mar. Pfefererjeva 5 gld.

Za hišico bl. Marije D. v Loreti: Fr. Nastran 5 gld. (kot ud dotične bratovščine.

Za družbo sv. Bonifacija: Gspdc. V. Melcer 1 gld.